

рече той, стига само нашиятъ ученъ да не е ученъ само на печатанитъ книги!»

«И подаде на Пикильо книгата на която бѣше нѣщо написалъ.

А той прочете съ умиленіе слѣдующето:

«Давамъ на Пикильо петдесетъ дукаты за годишна заплата, и го отетѣвамъ за напредъ исключител-но на Кармена и на Аиша.»

Отъ този день изпълнихъ са сичкитъ надѣжды на Пикильо; и може бы слѣдующитъ двѣ години бѣхъ найчестититъ на живота му.

Щомъ изпълняше длѣжноститъ си къмъ младытѣ си госпожы, длѣжности които не бѣха трудны, той тичаше да намѣри книги; туй бѣше главното му и найпріятно удоволствіе. Изъ найнапредъ, той искаше съвѣтитъ на Аиша въ занятіята си; тя му служаше като водачъ; но въ малко време, като прочете сичкитъ книги на библиотеката на двѣтѣ сестры, той са принуди да прибѣгне на намѣстниковата, която бѣше богата и имаше поименититъ писатели.

Пикильо прѣдпочиташе сѣкогы серъознитъ и научны списанія: наукытъ наймното иривличахъ вниманіето му, защото, щото ерѣщнѣше въ тѣхъ бѣше точно, положително, и яено доказано; чуждата мѣдрость ставаше негова, и сичкитъ открытія, сичкитъ познанія на минжлытѣ вѣкове, прѣминувахъ въ малко време у ученя труженникъ, който гы освояваше, и са отождествяваше, тѣй да речемъ, съ тѣхъ.

Колко бърже са минувахъ часоветъ! Колко времето са виждаше пріятно на ученика! Той са занимаваше ноцемъ съ ученіето, а днитъ гы минуваще почти сѣкогы при Аиша и при Кармена.

Ученіето, което бѣше развило ума му, и въздигнѣло духа му, образува сѣщевременно и чувството и вкуса му. Пикильо угади съ чудесно остроуміе прѣдѣлытъ, вѣтрѣ въ които трѣбаше той да живѣе. Двѣтѣ момы го призоваваха сѣкога и нѣкога даже му искаха съвѣты. Много пѣти разговорѣтъ имъ траеше цѣлы часове. Туй сблживаванье бѣше безъ сумнѣніе найестественно и найпросто: Пикильо бѣше тѣхенъ